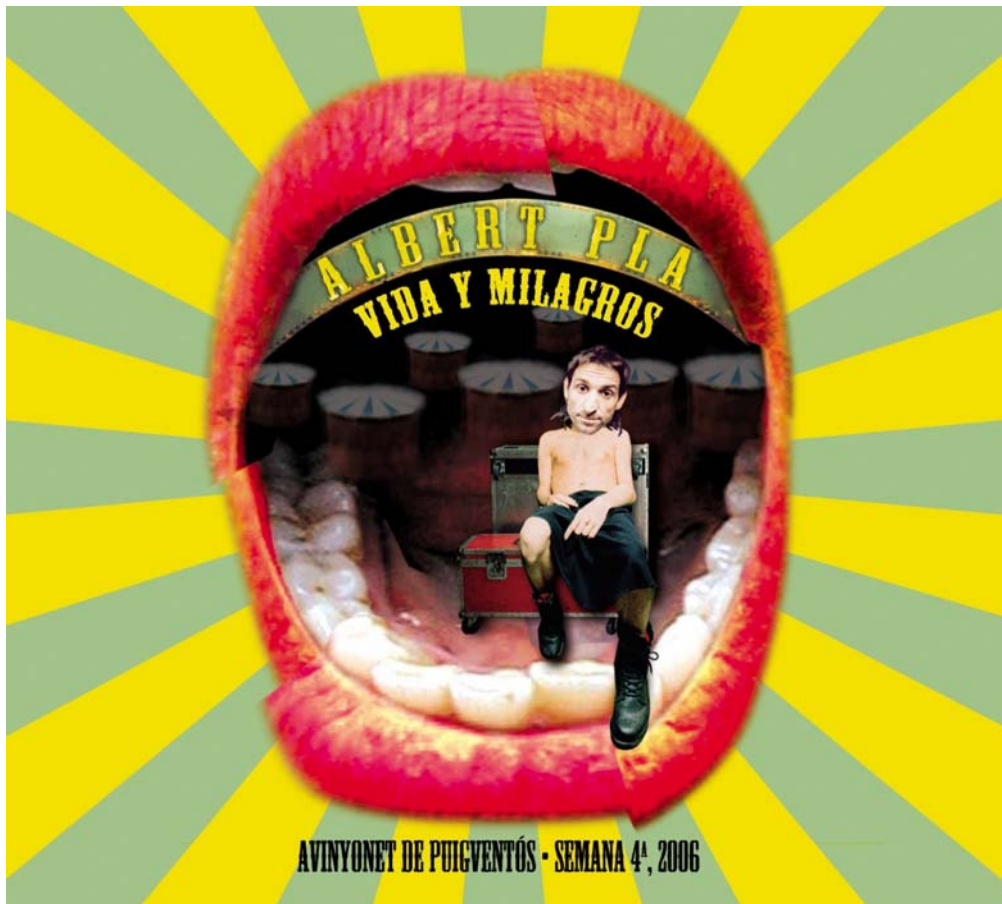

 teatre lliure

vida y milagros

albert pla

Teatre Lliure: Montjuïc –Sala Fabià Puigserver: 31 de maig i 1 de juny

vida y milagros

Albert Pla

intèrprets

Albert Pla veu i guitarra / **Carles Benavent** baix / **Tino di Geraldo** percussió / **Jorge Pardo** vents / **Judit Farrés** veus, *cajón* i clarinet / **Diego Cortés** guitarra flamenca

producció executiva **Pedro Páramo**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Pedro Páramo**

amb el patrocini d'**Estrella Damm**

durada aproximada del concert **1h. sense pausa**

Després de *Cançons d'amor i droga*, que es va estrenar aviat farà quatre anys, Albert Pla torna al Lliure amb el seu últim disc, *Vida y milagros*, produït per l'iconoclasta guitarrista i cantant Quimi Portet el juny del 2006. L'acompanyen en aquesta presentació a Barcelona músics magnífics com el trio jazzístic format per Carles Benavent, Tino di Geraldo i Jorge Pardo, el guitarrista flamenc Diego Cortés i la inestimable Judit Farrés, coautora amb Pla dels arranjaments del disc.

Un concert excepcional amb cançons pròpies i algunes versions de Lou Reed, Pepe Sales, J.M. Fonollosa o Quico Pi de la Serra, entre d'altres, que tanca la programació de la temporada 2006-07 de Teatre Lliure.

les cançons

Marcelino, arroyo del charco.

Añoro

Mi camello

El gallo Eduardo Montenegro

Joaquín el necio

Lola

El bar de la esquina

Carta al rey Melchor

Sufre como yo

La dejo o no la dejo

Rebelde

El lado más bestia de la vida

Insolación

El sol de verano

Pipí

vida y milagros

gira

12 d'abril Círculo de Arte. Toledo.

13 d'abril. Festival Extremúsika. Cáceres.

28 de juny Festival Aphonica. Banyoles.

albert pla

(Sabadell, 1966)

- 1988 Premi al Millor Intèrpret i Millor Cançó de la IV Muestra de Canción de Autor de Jaén.
- 1989 *Ho sento molt* (P.D.I.).
- 1990 Videoclip *La Platja*.
Recital al Palau de la Música Catalana.
- 1990 Videoclip *La nana de l'Antonio*, que representa a TVE al Festival de Televisión Regional de Linz (Àustria).
Aquí s'acaba el que es donava.
Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya.
- 1992 Videoclip *El bar de la esquina*.
No sólo de rumba vive el hombre. (BMG ARIOLA).
Premi ÍCARO Diario 16 Nuevos Intérpretes Disco Nacional 1992 Rock De Lux.
- 1993 Inclou dues cançons a la banda sonora de *Mi hermano del alma*, dir. Mariano Barroso.
- 1995 Tema principal d'*El día de la Bestia*, dir. Álex de la Iglesia, amb Extremoduro.
Supone Fonollosa. (BMG ARIOLA).
- 1996 *Caracuero* (teatre). Se'n fan 150 representacions.
- 1997 Tema *Soy Rebelde*, de la banda sonora d'*Airbag*, dir. Juanma Bajo Ulloa.
Tema *Sufre como yo*, de la banda sonora de *Carne trémula*, dir. Pedro Almodóvar.
Eureka, (curtmetratge de Salvador Perpigná)
A los que aman (llargmetratge dir. Isabel Coixet)
Veintegenarios en Albuquerque. (BMG ARIOLA)
- 2002 *Anem al llit?* (BMG ARIOLA)

2003 *Cançons d'amor i droga.*

2006 *Vida y milagros*

2006 *El malo de la película.* Festival Grec de Barcelona.

carles benavent

(Barcelona, 1954)

Estudia harmonia i contrabaix al Conservatori de Barcelona. Comença a tocar el baix als tretze anys atret pel *blues*. El 1967 funda amb Salvador Font y Emili Baleriola el grup de *blues-jazz-rock* Crack, del qual va sorgir més endavant, el 1969, el grup Màquina!, que va marcar una fita en la música espanyola d'avantguarda de l'època. Entre el 1973 i el 1974 treballa amb grups de rock, jazz o música brasilera amb la cantant Erica Norimar. Al 1975, amb Salvador Font, Joan Albert Amargós, Mathew Simon, Jaume Cortadellas i Jordi Bonell, funda Música Urbana, que ha estat considerat el grup de jazz-rock més important que d'Espanya. El 1980 entra a formar part del grup de Paco de Lucía i va de gira per Europa, Amèrica i el Japó, on entra en contacte amb Jorge Pardo, Rubem Dantas, Pepe de Lucía i Ramón de Algeciras. El 1982 toca amb Chick Corea, amb qui enregistra dos àlbums i fa una gira mundial. El 1983 toca amb el quintet de Jorge Pardo i enregistren dos discs. El mateix any treu el seu primer disc en solitari. El segon surt el 1985, en col·laboració amb Joan Albert Amargós. Rep el Premi Especial de la Crítica atorgat per Ràdio Nacional, TVE i la revista Quàrtica Jazz. El 1986 i 1987 gira per arreu del món amb el Paco de Lucía Sexteto i col·labora amb el violinista francès Didier Lockwood. El 1989 treballa amb el grup Flamenco Fusión i el Max Sunyer Trio. El 1990 el conviden amb Jorge Pardo a actuar amb Gil Goldstein, Don Alias i Alex Acuña. El juliol del 1991 toca convidat en un concert especial amb Miles Davis i Quincy Jones al Festival de Jazz de Montreux. El juny del 1992 es presenta al Town Hall de Nova York amb Jorge Pardo i flamencs convidats al New Music Seminar. Aquell mateix any participa al projecte alemany Jazzpaña (flamenco-jazz) amb la big band de la televisió alemanya, encapçalant els convidats espanyols. El 1994 rep el premi al Millor Músic de Jazz Català de l'Any. El 1995 edita *Agüita que corre*, i obté grans èxits a París amb el grup de Jorge Pardo. D'aquí en surt una formació única amb alguns dels músics més interessants del moment: Joan Albert Amargós, Jorge Pardo, Rubem Dantas, Tino di Geraldo, Gil Goldstein i Othello Molineaux, que fa gira per Espanya el juliol del 1999. Al 2001 surt el seu últim disc, *Aigua*, que recull peces més intimistes. El 2002 rep el Premi de la Música al Millor Àlbum de Jazz. El 2003 toca amb Pat Metheny al Festival de Jazz de Vitòria i el 2004 fa la gira internacional *Touchstone Tour*, amb Chick Corea.

tino di geraldo

(Toulouse, 1960)

De pares asturians, fa la carrera musical a Espanya. S'inicia com a bateria al grup de punk Taponés Visente, i alhora acompanya cantautors com Luís Eduardo Aute i Pablo Guerrero. Domina una varietat àmplia d'estils, des del jazz al flamenc passant pel pop i el rock. Va començar a enregistrar flamenc amb Diego Carrasco i després amb Camarón, Manolo Sanlúcar, El Pele, Vicente Amigo i Pepe Habichuela. També va formar part als seus inicis de Còmplices, Rico, el grup de Luz Casal i del de Juan Perro. Col·labora habitualment en els concerts en directe de Manolo Sanlúcar, Vicente Amigo, Diego Carrasco, Carmen Linares i altres grans figures del flamenc. A més, és productor musical de Tomasito, Elbicho, Carmen París (Premi de la Música 2006 al millor àlbum de música tradicional), Luz Casal, Jazzpaña II. Forma part del trio Benavent/Di Geraldo/Pardo, un grup que s'inspira en el jazz i el flamenc que ha actuat en els festivals de jazz més importants del món. Actualment fa gira amb David Linley i Jackson Browne (en trio) i treballa també en els directes de Luz Casal, Raimundo Amador, Carmen Linares y, per descomptat, del trio Benavent/Di Geraldo/Pardo. La seva aportació musical es fonamenta en amplis coneixements i experiència en la visió del compàs, la recerca contínua de nous timbres i patrons rítmics de gran musicalitat i creativitat. En solitari ha enregidrat tres discs on toca també el baix i altres instruments: *Burleñas*, *Flamenco lo serás tú* i *Tino* (nominat el 2004 a Millor Àlbum de Noves Músiques), segons ell mateix música espiritual feta per al *trance*.

judit farrés

(Igualada, 1974)

Es llicencia en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona i es titula de grau mig al Conservatori de Música Superior del Liceu. Va rebre una beca de l'Institut del Teatre per a la Scuola Europea per l'Arte de l'Autore de San Miniato (Itàlia). Consolida la seva carrera professional a partir del 2000, treballant com a actriu a *Fashion Feeling Music*, dir. Josep Maria Mestres, i també com a DJ a *La llum no es veu en els carrers pels carrers de Bàsquià*, de la companyia Lanònima Imperial, dir. Xavier Albertí i Beбето Cidra. Ha treballat sota la direcció, entre d'altres, de Pep Anton Muñoz, Luca Valentino, Joan Castells, Àngel Llàcer. Ha participat en els muntatges del Teatre Lliure *Titus Andrònic*, dir. Àlex Rigola, amb qui també va treballar a *Cancionero de palacio*, estrenat al Festival Castell de Perelada. A partir del 2004 aprofundeix en l'elaboració de bandes sonores i espais sonors per a espectacles, com *El virus*, dir. David Selvas; *Teatre per a minuts*, dir. Jorge Raedó; *Ariadna*, dir. Xavi

Sabata, o *Pell*, dir. Olga Tragant. En solitari ha presentat recentment l'espectacle *La huelga*, on toca en directe la seva banda sonora de la pel·lícula homònima de S. Eisenstein. Entra en contacte amb Albert Pla a l'espectacle *Cançons d'amor i droga*, dir. Àlex Rigola el 2003. A partir d'aquí, elabora amb Pla els arranjaments del disc que porta el mateix títol, on col·labora també com a veu i clarinetista, i participa com a intèrpret a la gira de concerts *Matacerdos* per Nova York, Alemanya i Espanya l'any següent. El 2006 elabora la banda sonora de l'espectacle de Pla, *El malo de la película*, que s'estrena al Festival de Barcelona Grec i gira per Amèrica del Sud, Catalunya i l'Estat Espanyol. També signa els arranjaments i posa veus al disc *Vida y milagros*.

jorge pardo

(Madrid, 1955)

Saxo i flauta, Pardo és una de les realitats més consolidades i conseqüents de la fusió flamenca amb el jazz. Entra al Conservatori de Madrid amb catorze anys i ben aviat orienta la seva carrera cap al jazz. Va ser un dels membres fundadors del grup Dolores, amb Pedro Ruy-Blas. Entra en contacte amb el flamenc de la mà de Paco de Lucía, amb el grup del qual va de gira per Europa, el Japó i Amèrica i comparteix cartell amb les figures jazzístiques de més fama mundial. El juliol del 1990 el conviden amb Carles Benavent a actuar amb Gil Goldstein, Don Alias i Alex Acuña. Aquest concert portarà a una sèrie d'aparicions especials de la mateixa banda a Nova York. El 1991 la formació enregistra un disc per a la discogràfica Blue Note. El juny de l'any següent es presenta al Town Hall de Nova York amb Carles Benavent i flamencs convidats dins el programa del New Music Seminar. Al juliol actua amb la Big Band de la televisió alemanya al projecte Jazzpaña (Flamenco-Jazz). Pardo ha aconseguit un nou llenguatge mestís entre el jazz més d'arrel i el flamenc. El seu estil amb la flauta travessera i el saxo ja són tot un referent. També ha col·laborat, entre d'altres, amb Chick Corea, Astrud Gilberto, Ketama i La Barbería del Sur, i forma part de D'3 o la nueva banda Touchstone de Chick Corea. El 2002 va rebre el VI Premi de la Música per l'àlbum *Mira*.

més informació:

<http://www.albertpla.com/>

<http://carlesbenavent.e.telefonica.net/>

<http://www.esflamenco.com/bio/es10018.html>

<http://www.jorgepardo.com>

CRÍTICA DE MÚSICA

ESTEBAN LINÉS

El resumen del iconoclasta

Es uno de los discos más remarcables que se han confeccionado este año por estos contornos, sin duda, y eso que es difícil sorprender adecuadamente a través de un gran desfilé de hitos que géneros, pero grandes éxitos al fin y al cabo. Pla, el iconoclasta preferido de esta tierra, entretejió por imperativos contractuales *Vida y milagros*, una obra excelente, trufada de canciones reconocibles y otras no tanto por efecto de la sorpresante producción de Quimi Portet y de sus novedosos compañeros de grabación.

Es una buena oportunidad para reescuchar algunas de estas canciones y, en tener el concepto de creación en estado libérrimo, temas algunos de ellos que en su día fueron aclamados por lo que comportaban de polémica pero que, pese a ello, con el paso de los años han devenido espléndidos trabajos. Y también es una buena oportunidad para desmenuzar con atención las quince porciones de esta sabrosa tarta, desde sus rumbas de humor negro (*Conquistar el necrópolis*) hasta alguna nana muy querida (*Papá*), pasando por su dúo de infalibles, por aquello del escándalo, tales como *Carta al rey Matador* o *La dejó o no le dejó*. Ahora que paga una etapa

Albert Pla

VIDA Y MILAGROS

CANCIÓN / ***

SONY-BMG

de vida artística y emocional tranquila y fructífera, Pla se demuestra a ratos de ideas musicales enjundiosas y de buen gusto. No se argumenta de otra manera la atinada elección de Carlos Benavent, Jorge Pardo y Tino DiGenaro para que den una pátina de raíz rumbero-jazz-flamenco a su cancionero. A Benavent ya le conocía de aquel glorioso *No sólo de nueves vive el hombre*, pero aquí el perimetro de influencia se ha agrandado hasta llegar a los textos de Fonollasa o de Pepe Sator. Hacía tiempo que a Benavent no se le oía tocar así de libre y florido.

La música y el verbo de Pla son emocionantes, con ese énfasis en el fondo tan equilibrado, donde priman tanto el verbo grueso como la sensibilidad de Diego Cortés y Jordi Farrés. Quimi Portet no parecía a priori un fan de la historia, pero ha acabado haciendo milagros, mientras que Len Rueda se arrochillaría con mayor admiración si escuchase la nueva versión de *El lado más bonito de la vida*, es decir, el *Walk on the wild side* con dos pares de... Dentro del aparente caos, de lo incorrecto, mugriento y a ratos vengativo, Pla ha confeccionado una obra mayor con mimbres ya conocidos.

*** ¡tan imprescindible! / ** ¡buen rol! / ★ bueno... / ● olvidable